

ПЛОДОТВОРНОЇ РОБОТИ! ВЕЛИКИХ УСПІХІВ ВАМ, ТОВАРИШІ!

Пролетарі всіх країн, єднайтесь!



п-813744.

За наукової КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

Субота, 29 червня, 1957 року. № 21 (533). Ціна 20 к.

ВСІ ЗДІБНОСТІ І ЗНАННЯ— РІДНИЙ БАТЬКІВЩИНІ

Дорогі друзі! У вас зараз знаменитим ростом Батьківщини. Особливі дні: ви закінчуєте університет вий наголос робиться на наближення і виходите на шлях самостійного наук до практики. В вашій педагогії. Историки, філологи, хіміки, географи, фізики, математики, географи, геологи, всіх вас має гаряче поздоровляємо з цією визначною подією. Разом з тим, хочеться висловити вам деякі побажання і поради.

По-перше, і найголовніше, не зупиняйтесь на досянутому. Пам'ятайте, що в університеті ви пройшли, так би мовити, попередній курс, опанували основи своєї спеціальності.

Справжній університет — це життя.

Для багатьох з вас — це життя середньої школи. Вивчайте кращий педагогічний досвід, засвоюйте найцінніше з нього, поповнюйте його своїми власними творчими внесками.

Не забувайте також, що вимоги до нашої інтелігенції щороку зростають в зв'язку з неухильним мо-

404 випускники прощаються з університетом.

Незабаром багатьох з вас зустрічатимуть школи України, деякі поїдуть працювати в РРФСР та в інші братні радянські республіки.

До роботи ж, друзі! Весь запал молодих сердець, всі здібності і знання — рідній Батьківщині!

Щаслива путь!

ПОСТИНО ПОПОВНЮВАТИ СВОЇ ЗНАННЯ

Випускників-біологів, які одержали рівда, завдяки хорошій роботі біологів, школи одержують від колгоспів середніх шкіл, чекає дуже важлива і цікава робота. Вони повинні будуть навчати і виховувати дітей, вирощувати їх корисними членами нашого суспільства, підготовленими до життя, працьовитими, спроможними після закінчення середньої школи брати участь у виробничому житті країни, тобто бути будівниками комунізму.

Політехнізація середньої школи — це один з методів підготовки такої молоді. Біологи-випускники, викладачі середньої школи, повинні будуть сформувати політехнізацію по лінії біології. На них чекає цікава робота по організації та керівництву пришкільними дослідними ділянками, ланками учнів, що працюватимуть там.

Досвід випускників, які вже працюють в школах, доводить, що через

Професор А. І. ВОРОБІОВ,
декан біологічного факультету.



На фото: державний екзамен з історії КПРС на історичному факультеті.



На фото: група випускників геологічного відділу, геолого-географічного факультету.

Університет закінчуєть інженери-геологи

Щорічно в сім'ю дослідників земних надр включається великий загін радянських геологів. Невелика група геологів виходить й з стін нашого університету. В цьому році геологічний відділ закінчило 33 чоловіки. Незабаром вони роз'їдуться по всій нашій неосяжній країні.

Де б ви, товариши випускники, не працювали, — на суворій півночі чи на гарячому лівдні, на заході чи на сході, — вас всюди чекає цікава, важка, іноді пов'язана з небезпекою праця геолога.

Читаючи скupі рядки про те, що відкрито стільки-то нових родовищ, засята якась площа, не кожний собі уявляє, скільки справді геройчної праці геологів, колекторів та робітників геологічних партій вкладено в цю справу.

Здається, зовсім недавно наші випускники були новаками в університеті. По коридорах університету бігав в'юнкий, діловитий Гордік Кофф, збиравши чергове засі-

дання комсомольського бюро факультету; з маленьким чемоданчиком, наповненим театральними квитками та конспектами лекцій, по аудиторіях та кабінетах снував худорлявий хлопчик — Саша Монюшко. «Чергове засідання» комітету ДТСААФ проводив Микола Нікола, зі сцени університету лився задушевний голос «покорителя всіх сердць» Ігоря Зелінського.

Ішли роки наполегливого навчання. Змінювались люди, розгинувались і розквітали їх таланти і здібності. Студенти молодших курсів стали старшокурсниками і ось тепер — випускниками.

В стінах університету Григорій Кофф прийнятий до членів КПРС, він став душою і натхненником художньої самодіяльності університету. Олександр Монюшко і Володимир Загоруйко (випускник філологічного факультету) — переможці і лауреати всіх конкурсів, які були проведені в університеті, — за-

всювали гарячу любов і подяку університетських глядачів. Важко уявити собі майбутні вечори художньої самодіяльності без цих веселих ведучих.

Проводжаючи в життєвий шлях вихованців нашого університету, ми з теплим сумом розстаємося з Григорієм Коффом, Олександром Монюшком, Віктором Подражанським, Еріком Ткачуком, Юрієм Сабком, Ігорем Зелінським, Ріоном Смирновим та всіма випускниками-геологами.

Ваше перебування в університеті, ваша юнача зазятість, наполегливість у навчанні, ваші славні справи — цікаві комсомольські збори, диспути, вечори надовго залишаються в пам'яті.

Щасливого життєвого шляху вам, великих творчих успіхів, молоді інженери-геологи!

І. О. ОДИНЦОВ,
член партбюро геолого-географічного факультету.

Випускникам фізико-математичного факультету

В цьому році більшість випускників фізико-математичного факультету направлено працювати до середніх шкіл.

Робота вчителя дуже почесна і корисна. Наші випускники цілком підготовлені до цієї роботи. Основним їх завданням є істотне поліпшення якості викладання фізики, математики і астрономії в середній школі. Дуже бажано, щоб молоді викладачі не обмежувались переказом мате-

ріалу з стабільних підручників, а собі план наукової роботи по типу шукали б такі форми викладання, аспірантського і з усією енергією які дали б можливість передати учням основні уявлення про сучасні досягнення фізики, математики і астрономії. Необхідно активізувати роботу шкільних математичних, фізичних і астрономічних гуртків.

Слід пам'ятати, що робота в школі аж ніяк не може перешкодити науковому зростанню викладача. Ми настійно пропонуємо вам скласти

Професорсько-викладацький склад факультету буде дуже радий успіхам своїх випускників і завжди готовий подати вам необхідну допомогу.

М. І. ГАВРИЛОВ,
доктор фізико-математичних наук,
декан фізико-математичного факультету.

Попереду плодотворна радісна праця

Останні дні університетського життя — хвилюючі пам'ятні дні.

До звичайних екзаменаційних хвилювань примішуються ще й інші почуття — це остання розмова з викладачами, мабуть, останні зустрічі з багатьма з товаришів, у всяком разі, — це останні дні життя в університетському колективі, де взаємний складалися і міцніли рік від року.

Радісно, трохи сумно, неспокійно — а що ж лопереду?

Як і в університеті, товариши, поперед життя з різноманітними вимогами до людини, перш за все, до працівника в цій чи іншій галузі, до викладача — вчителя майбутніх громадян Радянського Союзу.

Попереду, товариши, ще більша відповідальність перед собою, перед іншими, перед Батьківчиною!

Попереду, товариши, плодотворне і радісне життя, яке в значній мірі залежить від вас.

Попереду, товариши, широкі дороги і вузькі важкі стежки, які ведуть до великих цілей, що поставлені перед молодими працівниками в нашій великій країні.

Попереду, товариши, плодотворне і радісне життя, яке в значній мірі залежить від вас.

Нехай для кожного з вас це буде справді велике життя.

Доцент З. А. БАБАЙЦЕВА.

В. ЛОСКУТНИКОВА

НАРОДЖЕННЯ ПЕДАГОГА

— Дружино! Рівняйсь, струнко! —
лунає дзвінкий голос старої вожатої.

Це піонери першої Одеської школи-інтернату вишикувалися на лінії, де загонові ватажки рапортують про готовність розпочати збір дружини, присвячений 35-річчю існування піонерської організації ім. В. І. Леніна.

Чимало довелося потрудитися піонерам готуючись до цього збору, дуже велику допомогу в організації його подали загонові вожаті, студентки філологічного факультету нашого університету Лариса Урсула, Наташа Павловська та Зіна Шершенкова.

Ще змалку дівчата полюбили виховательську справу, часто навіть в дошкільному віці доводилось «вчителювати», але тільки по закінченню школи стало зрозумілим, що виховувати молоде покоління справді чесними, розумними радянськими людьми, принциповими, чуйними товарищами, гідними громадянами нашої прекрасної Батьківщини — це їх покликання.

Тому радо зустріли дівчата пропозицію комітету комсомолу працювати в школі-інтернаті і енергійно взялися за діло.

* * *

Коли Лариса Урсула вперше прийшла в клас, вихователька, змірявши поглядом з ніг до голови невеличку худорляву постать дівчини, похитала головою і з жалем в голосі промовила:

— Важкі діти, Лорочки! Так, важкенько буде...

Проте дівчина, ніби для того, щоб відповісти на застереження, подумала: «Ні, важких дітей нема, є погані вихователі».

Добре розуміла Лора, що її чекають великі труднощі, які треба будуть подолати. І ось перша неприємність.

Щепанов Володимир відмовляється брати участь в роботі загону, підмовляє товаришів, і ті йдуть від неї займатись своїми справами. Спроби поговорити з хлопцями, залучити до роботи виявилися марнimi. Іноді ставало так боляче, що впадала в розпач, з'являлися думки про те, щоб покинути розпочате.

Та на допомогу прийшли старші товариші — вихователі, подруги-вожаті.

— Самих явних порушників обов'язково треба чимось зацікавити, дати їм зрозуміти, що вони потрібні колективу, — наполягала Наташа.

Порада виявилася слушною. Уважно спостерігаючи за хлопчиком, Лора виявила у нього нахил до малювання. І ось перше відповідальне завдання Володі — його призначили художнім редактором щоденника піонерського загону. Хлопчик знякав і недовірливо глянув на вожату:

— А я... зможу?

— Допоможемо, Володю. Все буде гаразд — заспокоїла його вожата.

А тепер Володя її перший помічник. Треба зібрати хлопців, розучити нову пісню, написати заголовок до газети — хлопчина з великим задоволенням береться за діло і навколо нього — вчораши зацікавлені бешкетники.

Так було і у Наташі Павловської. Помітивши, що Гліб Шастель користується авторитетом серед хлопчиків, вожата замислилась над тим, як повернути це на користь справі. І вона, як рівна з рівним, розмовляє з ним і бере з Гліба слово про дружбу і взаємодопомогу.

Для того, щоб правильно і цікаво організувати роботу, треба згуртувати навколо себе актив серйозних, принципових піонерів. І ось вони, її друзі, — Саша Степанова, Ліда Лагошина, Гліб Шастель, Ніна Маркова та інші.

Дружно і одностайно підтримали піонери пропозицію вожатої провести збір, присвячений В. І. Леніну. Ліда Лагошина взялась вишивати портрет вождя, Таїса Анк з Миколою Гурчаком готували фотомонтаж «Життя Леніна — приклад для нас».

Наташа — справжній старший товариш для своїх піонерів. З нею можна поділитись усім, що тебе хвилює — і горем, і радістю. Вона завжди втішить, ласкаво погладить по голівці, і на душі дорослих вже для своїх років вихованців одразу стає якось легше.

Дуже поважають і люблять свою вожаті і піонери загону 3-го класу. Зіна Шершенкова, як і її подруги, проводить в інтернаті більшу частину свого часу. Іноді навіть доводиться жертвувати якоюсь парою лекцій, щоб побути коло малюка, який тяжко захворів. Кожне порушення дисципліни, одержані погані оцінки вожата глибоко переживала, примушувала ледарів працювати, допомагала тим, кому важко вдається навчання.

І клас — один з перших по успішності, а дівчатка всі вчаться лише на четверки та п'ятірки.

* * *

Полум'я костра осяяло обличчя присутніх і високо знялося вгору, розсіюючи там безліч золотистих іскр. Залунала весела пісня про піонерський костер, а потім маленьки пари закружляли в «вальсі дружби».

Ось малий Саша Данилов і тиха, скромна Оленка Осмеховська, яку він ще зовсім недавно образливо, невідомо чому, дражнив крисою, взялися за руки і помчались кудись від галасливого товариства. Мінає якось мить — вони зовсім несподівано з'являються перед вожатою. Саша тримає в руці великий червоний піон.

— Зіночко, візьміть, це вам. Добре відомо вожаті, звідки взялася у Сашка ця чудова квітка, проте діти своєю уважністю, любов'ю до вожатої так розчулили дічину, що вона не в силі вже була виляти Сашка за вчинену шкоду.

Збуджені, сповнені безліччю вражень, поверталися діти до свого будинку. Піонери Наташіногого загону вирішують завтра ж написати про те, як сьогодні було гарно, весело, своїм друзям-болгарам та піонерам Ленінградської школи-інтернату, з якими вони листуються.

— І про обговорення книжки про Володю Дубініна треба написати!

— І про Вовин кошик з квітами — про Нінину вазу, — згадують діти все, що зробили вони цікавого, готуючи ліплення, різьблення по дереву, художню вишивку, малионки для виставки творчої праці, спеціально присвяченої цьому піонерському святу.

З наступного навчального року школа-інтернат буде базовою школою університету, де наші студенти проходять під практику. Робота з дітьми, подолання труднощів — ці великий і почесний роботі — все це збагатить досвід майбутніх педагогів і значно допоможе в їх майбутній діяльності.

В СПОРТИВНО-ОЗДОРОВЧОМУ ТАБОРІ

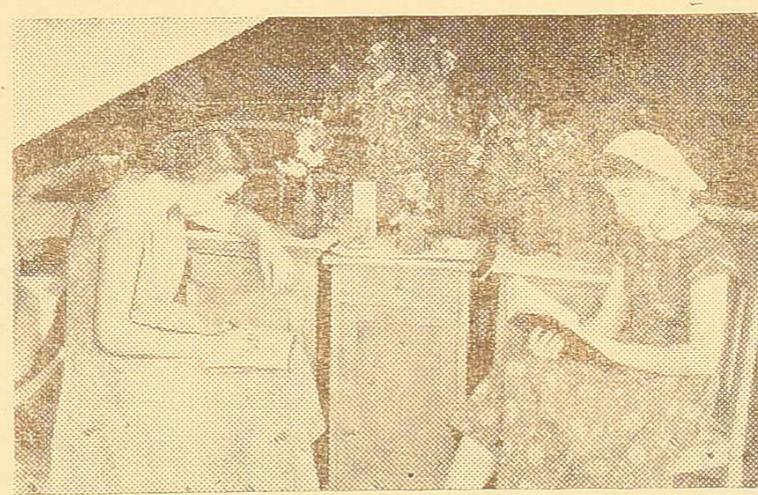
Про спортивно-оздоровчий табір з'єднували усіх, робив їх близькими, говорили ще задовго до його відкриття. Та ніхто із студентів нічого пізньої ночі, конкретно не знає, і навіть уявити собі не міг, яким буде цей табір.

Воно й не дивно — бо ж така річ, вещь.

Обід розпочався десь після двох. Знайшлося чимало «слабодухів», які чомусь вирішили, що не зуміють «знищити» стільки кулінарних виробів.

Обідом були задоволені, але... не

Є в таборі і своя «палатка-читальня», де можна почитати газети, пограти в шахи, шашки.



В затишній палатці ніхто не заважає готуватись до екзаменів.

як спортивно-оздоровчий табір, вперше з'явилася на сцені нашого університетського життя.

Табір в основному будувався руками самих студентів. Ідея спортивно-оздоровчого табору зацікавила багатьох. Знайшлося немало бажаючих по-справжньому відпочити.

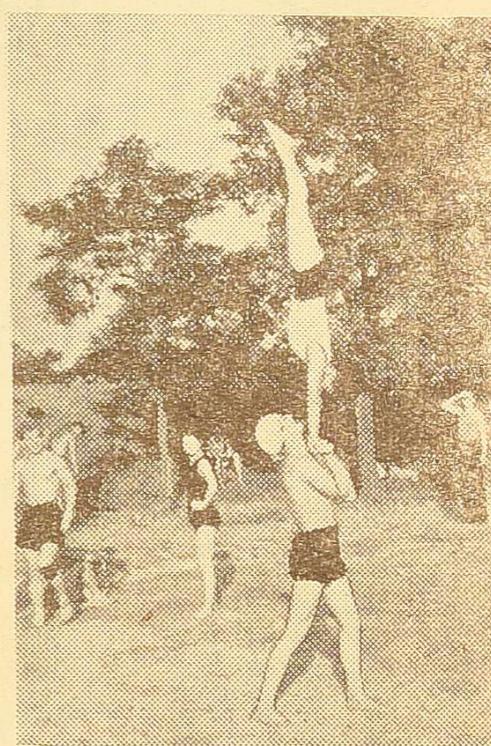
Табір відкрився 11 червня. Зараз в ньому біля 60 відпочиваючих. Стадіон ОДУ тепер має незвичайний вигляд — біля кам'яного муру вишикувались в ряд сірі палатки.

Життя в таборі тече цікаво і весело, хоч тепер немає можливості повністю додержуватись розпорядку дня в зв'язку з іспитами. Між іншим, в таборі є всі умови для успішної підготовки до іспитів.

Перший вечір в таборі — один з таких вечорів, які називаються пам'ятними. Ще було багато незаселених палаток, а ті, в яких уже встигли поселитись, теж пустували, бо всі молоді табірчани зібралися і улаштувались на циновках біля стовпа, на якому висіли ще сліпа електролампочка і ще німий гучномовець.

Проте тиши не передбачалась. В голубому надвечір'ї танцювали з дзвінкий дівочий сміх і стрибали веселі молоді жарти. Хтось комусь кинув

Ну-ка, сонце, ярче брызни, Золотыми лучами обжигай... Эй, товарищ, больше жизни...

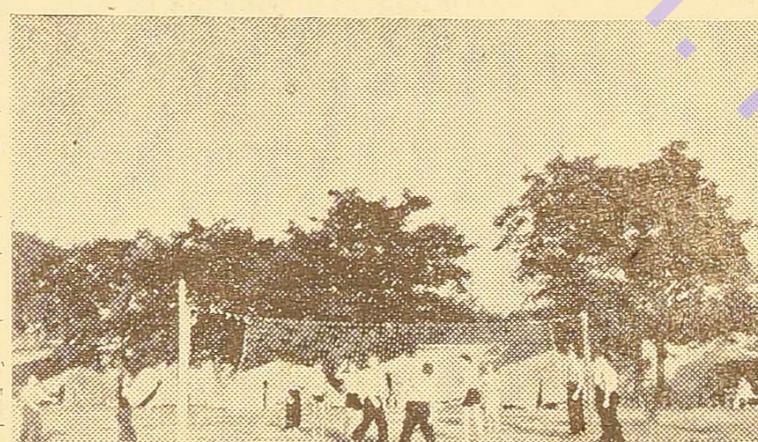


Акробати наполегливо підвищують свою майстерність.

А потім зарядка. Холодний душ, сіданок. Після сіданку, веселі і байдори, всі розійшлися по палат-

Бечорами всі збираються разом. Дзвенить гітара, лунають пісні, жарти.

На другий день існування табору встановили біліард, волейбольний майданчик, принесли штангу, боксерські рукавиці, шахи, шашки... Ко-ротше — хто хоче, може займатись



Волейбол — найбільш масове спортивне захоплення в таборі.

нав на голову циновку, хтось розповів дотепний анекdot...

А згодом ніжна пісня піднялася на своїх легеневих крилах і попливла в теплих хвилях червневого вечора.

...Речка движется и не движется, вся из лунного серебра...

Пісні, ширі подруги людини, особливо молодої, лилися в той перший вечір срібними струмочками із юніх грудей «новоселів», беручи свій початок з невеликих, зате глибоких і кипучих джерелець — юніх сердець, — зливались в один пінистий струмок, який своїми хвилями торкається кожного, ласкав і непомітно

тут будь-яким видом спорту, є всі умови для цього.

Все, все що необхідно для студента, є в таборі.

Один студент якось сказав, що тільки одного ще невистачає: «Шоб не ходити на іспити... щоб іспитатори приходили в табір»...

Це було сказано, звичайно, жартом, та цей жарт багато про говорить — повністю характеризує умови життя в таборі.

Табір справді спортивний, справді оздоровчий, справді молодий.

П. І. ОСТРІВЕЦЬКИЙ,
мешканець палатки № 5.

Редактор І. М. Дузь.

